

Arrest

nr. 69 323 van 27 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 december 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 6 juli 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 18 juli 2011 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3, 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9 ter, § 1, 4^e lid en artikel 9 ter, § 3, 3° volgt de verplichting, op straffen van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. Het standaard medisch getuigschrift dd. 24/05/2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Hoewel de op het standaard medisch getuigschrift vermelde pathologie als ernstig beschouwd zou kunnen worden, wordt in het standaard medisch getuigschrift niet verder verduidelijkt in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt en wordt aldus geen uitspraak gedaan omtrent de graad van ernst. Bij gebrek aan één van de in art. 9 ter, 6 1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsverplichting en van artikel 3 EVRM.

Verzoeker betoogt het volgende:

“4.1. De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden. Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. In casu worden de belangen van de verzoekende partij geschaad. 1 De situatie waarin de verzoeker zich bevindt is immers bijzonder schrijnend. De dokter maakt namelijk gewag van een patiënt met zelfmoord ideeën slaapstoornissen angst hoofdpijn die lijdt aan een post traumatische stress stoornis die als ernstige aandoening te omschrijven is Door geen rekening te houden met deze gezondheidssituatie heeft de Dienst Vreemdelingenzaken onzorgvuldig gehandeld Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken kon wel degelijk met kennis van zaken oordelen over de aanvraag van de betrokkene zonder over te gaan tot de— betwiste - formele weigeringsbeslissing De Dienst Vreemdelingenzaken kon immers los van enig formeel aspect vaststellen dat de ‘verzoeker lijdt aan een ernstige aandoening .Patiënten die aan deze ziekte lijden dienen behandeld te worden hetgeen ook verzoekers dokter beklemtoont De kwestieuze behandeling van voorliggend dossier wordt dan ook als vernederend beschouwd door de verzoekende partijen. Art 3 EVRM kan hierdoor ook als geschonden orden beschouwd

4.2. De bestreden beslissing is tevens ondeugdelijk gemotiveerd.

4.2.1. Conform de hoger vermelde artikelen moet de motivering van een bestuurshandeling draagkrachtig zijn. Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr, 72.635, 23 maart 1998, A.P.M 1998 (samenvatting), 64; Arrbrb. Brussel 5 oktober 2002, .1. T T 2003, afi. 867, 393). Artikel 9ter Vreemdelingenwet laat het de verzoeker toe om in bijzondere medische omstandigheden de aanvraag tot machtiging tot verblijf in België in te dienen.

4.2.2. Uit de medische stukken blijkt in tegenstelling tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken ondeugdelijk voorhoudt, een uitspraak doet over de ernst van de aandoening. Om de één of andere bizarre reden meent de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoekers dokter wel de ernst van de aandoening beschrijft maar niet de situatie of de toestand waarin de verzoeker zich bevindt. Dit is werkelijke nonsens die geen enkele steun vindt in het medisch attest dat werd voorgelegd, Inderdaad, de dokter heeft niet alleen zoals de wet het voorschrijft de ernst van de aandoening beschreven, hij heeft eveneens aangehaald in

welke toestand de verzoeker zich in zijn ziekte bevindt. Hierdoor is er wel degelijk een uitspraak over de graad van de ernst. Er kan effectief waargenomen worden dat de dokter bevestigt dat het om een ernstige aandoening gaat die bij niet behandeling kan leiden tot een psychose en / of zelfmoordpoging (zie de vakken B en D op het medisch getuigschrift — zie stuk 3). De dokter beschrijft tevens in welke fase de verzoeker zich bevindt. Hij heeft slaapstoornissen, angst, is nerveus, heeft hoofdpijn en zelfmoordideeën. Er kan toch moeilijk volgehouden worden door de Dienst Vreemdelingenzaken dat de verzoeker met deze bevindingen geen uitspraak doet over de graad van de ernst van verzoekers ziekte. De toepassing die de Dienst Vreemdelingenzaken maakt van art. 9ter Vreemdelingenwet is dan ook te verregaand en onredelijk. Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt m.a. w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, 1. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). ‘Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het in motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent concreet precies en volledig” (zie M. BOES, *ibid.*, nr. 238, p. 179). Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat. Wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 — 56). inderdaad, doordat het duidelijk is dat de verzoeker lijdt aan een ernstige aandoening en er wel degelijk een medisch attest gebruikt werd dat beantwoordt aan de standaardvereisten van het medisch standaardformulier, is de bestreden beslissing disproportioneel bezwarend ten overstaan van het belang dat de verzoeker kan invoeren om wel in België een verblijfsvergunning aan te vragen in functie van zijn behandeling. Er is aldus geen afdoende motivering. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

Artikel 9ter, §3, 3° bepaalt als ontvankelijkheidsvoorwaarde dat een standaard medisch getuigschrift dient te worden voorgelegd dat bovendien moet voldoen aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid. Dit betekent dat dit standaard medisch getuigschrift vermeldt wat de ziekte is, en welke haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling is.

Voorts wordt omtrent het gebruik van het standaard medisch getuigschrift in de parlementaire voorbe-reidingen gesteld: "Door daarnaast meer precieze eisen te stellen van de informatieve pertinentie van het medisch getuigschrift dat moet worden voorgelegd, wordt de procedure duidelijker gekaderd. Zo zal er een standaard medisch getuigschrift worden voorzien via een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Het medisch getuigschrift dient in elk geval zowel de ziekte, haar graad van

ernst als de noodzakelijk geachte behandeling te vermelden, gezien de beoordeling van deze drie gegevens noodzakelijk is wil men de finaliteit van de procedure eerbiedigen. Daarnaast zal o.m. ook expliciet worden vereist dat de betrokkene alle nuttige inlichtingen overmaakt. De aanvraag zal onontvankelijk worden verklaard wanneer de vreemdeling de indieningsprocedure niet volgt (aanvraag via aangetekende brief), wanneer hij niet voldoet aan de verplichting tot identificatie, of wanneer het medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de gestelde voorwaarden.” (wetsontwerp houdende diverse bepalingen (I), *Parl.St.* Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, 147).

De Raad stelt vast dat het medisch getuigschrift van 24 mei 2011, dat zich in het administratief dossier bevindt, een standaard medisch attest is, vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en gepubliceerd als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 24 januari 2011). De Raad stelt ook vast dat de verwerende partij dit niet betwist.

In dit attest wordt onder het punt *“B/ DIAGNOSE: gedetailleerde beschrijving van de aard en ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van Artikel 9ter wordt ingediend”* het volgende aangegeven door de behandelende arts: *“Depressie met slaapstoornissen, angst, nerveus, hoofdpijn, zelfmoordideeën. Het gaat om een ernstige aandoening en patiënt kan geen lange reis verdragen naar zijn geboorteland terug. Verder Metaboolsyndroom en psychosomatische pijnklachten.”*

In casu wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er omtrent de “graad van ernst” van de ziekte, geen uitspraak wordt gedaan nu niet verduidelijkt wordt in welk stadium of welke toestand de ziekte zich bevindt. In haar nota met opmerkingen benadrukt de verwerende partij deze stelling en stelt zij dat zij conform de wet het medisch getuigschrift heeft getoetst aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden.

Verzoeker stelt daarentegen dat in het medisch attest wel degelijk gewag wordt gemaakt van de “graad van ernst” van de ziekte zoals de wet het voorschrijft en dat de dokter de ernst van de aandoening heeft beschreven, en dat hij eveneens heeft aangehaald in welke toestand de verzoeker zich in zijn ziekte bevindt. Hierdoor is er volgens verzoeker wel degelijk een uitspraak over de graad van de ernst. Hij stelt dat er effectief kan waargenomen worden dat de dokter bevestigt dat het om een ernstige aandoening gaat die bij niet-behandeling kan leiden tot een psychose en / of zelfmoordpoging (zie de vakken B en D op het medisch getuigschrift en stuk 3). Verzoeker geeft ook aan dat de dokter tevens beschrijft in welke fase verzoeker zich bevindt: hij heeft slaapstoornissen, angst, is nerveus, heeft hoofdpijn en zelfmoordideeën. Verzoeker stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken moeilijk kan volhouden dat met deze bevindingen geen uitspraak wordt gedaan over de graad van de ernst van verzoekers ziekte.

De Raad wijst er nogmaals op dat de vermelding van de graad van ernst van de aandoening een ontvankelijkheidsvoorwaarde is waaraan moet voldaan zijn, vooraleer de Dienst Vreemdelingenzaken de medische aanvraag ten gronde kan beoordelen. Uit het medisch getuigschrift kan worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan depressie met slaapstoornissen, angst, nervositeit, hoofdpijn, zelfmoordideeën, een metaboolsyndroom en psychosomatische pijnklachten, waarvan wordt gesteld dat het om een ernstige aandoening gaat waardoor de patiënt geen lange reis kan verdragen. In het standaard medisch getuigschrift wordt bovendien gesteld onder punt *“D/ Wat zouden de gevolgen zijn en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?”* dat een stopzetting van de behandeling zou kunnen leiden tot psychose en/of een zelfmoordpoging. Als duur van de medische behandeling wordt vijf jaar opgegeven.

De Raad stelt bijgevolg vast dat, naast een weergave van de aandoening, wordt vermeld dat het gaat om een ernstige aandoening waardoor de patiënt geen lange reis kan verdragen en waarvoor behandeling noodzakelijk is en dat bij gebrek aan behandeling dit zou kunnen leiden tot een psychose en/of zelfmoordpoging.

Het medisch attest geeft aldus voldoende gedetailleerde informatie over de graad van ernst van de aandoening, zodat het motief *“Het standaard medisch getuigschrift dd 24/05/2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte.”*, niet steunt op een correctie feitenvinding en niet in alle redelijkheid lijkt te zijn tot stand gekomen. Het betoog van de verwerende partij dat in het medisch getuigschrift enkel sprake is van de symptomen waarmee verzoeker kampt, wat niet als een uitspraak

omtrent het stadium of de toestand van de ziekte kan beschouwd worden, kan gelet op voorgaande bespreking niet gevolgd worden.

De verzoekende partij voert terecht de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 juli 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER